

Brez obračanja

... in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu (Filipljanom, 2,8)

Zakaj septembra govorimo o križu? Današnji praznik izvira iz Jeruzalema in naznačuje obletnico posvetitve bazilike, ki jo je dal zgraditi cesar Konstantin v četrtem stoletju. Danes praznujemo tudi dogodek, ko je sveta Helena, Konstantinova mati, našla pravi križ, in ko je cesar Heraklij nekaj stoletij pozneje ta križ obnovil. Pomembneje kot teh nekaj zgodovinskih dogodkov pa je, kaj križ pomeni vsakemu verniku.

Eden najlepših trenutkov v cerkvenem letu je češčenje križa na veliki petek. Stari in mladi, živahni in mirni, sramežljivi in samozavestni, tisti, ki so lepi po standardih sveta, in tisti z notranjo lepoto, ki žari iz njih – vsi pridejo naprej – stari kmetje v pajcih in škornjih, mladi delavci, ki so prišli iz tovarne med odmorom za malico, lastniki tovarn, pravkar ovdovela žena, in cela družina, mati s spečim otrokom v naročju, priganjajoč starejše otroke proti oltarju, svetniki in grešniki, uspežneži in premganci. Pokleknejo ali upognejo koleno, poljubijo križ, se ga dotaknejo ali se mu priklonijo. Kakšni so takrat njihovi obrazi! Včasih iz spoštovanja pogledam proč, ker njihovi obrazi v tem trenutku presevajo toliko ljubezni in hrepenenja, obupa in upanja.

Vsakdo trpi. Vsakdo umre. Vsakdo živi z izgubo in s strahom pred izgubo. Zaradi česa je trpeči kristjan? Zaradi česa to postane odrešilno? Tistega temnega dne so bili na Kalvariji trije križi. Po celotnem rimskem imperiju so bili križi. Križ so Rimaljani uporabljali za usmrnitev. Zaradi česa je križ, ki ga objemamo, Kristusov križ?

Morda ima odgovor kaj opraviti z "objemamo". Ko končno rečemo "da" svojemu trpljenju –

izgubi, ne glede na to, kako velika je – naredimo prostor Bogu, da ozdravi, popravi in oživi. V čudoviti mali knjižici Opazovana žalost pisatelj C. S. Lewis piše o smrti svoje žene, Joy. Opaža, da sredi groznega žalovanja ne more v spomin priklicati njenega obraza, kar ga še bolj razžalosti. Ali izgublja še spomin nanjo? Obenem pa vidi, da je v tišini vsakdana, medtem ko piše za svojo pisalno mizo ali pije čaj, ona na nek način z njim, jasno se je spominja in, za trenutek, ni osamljen.

Krščanski križ je sprejemanje in ... odpuščanje. Naši križi postanejo eno z Jezusovim, ko lahko rečemo z njim: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." Odpustiti moram tistemu, ki ga krivim za svoje trpljenje, če hočem, da bo moj križ združen z Jezusovim, tudi če to krivdo nosim jaz sam ali moj Bog.

Tako odpuščanje ni lahko. Morda je najtežje dejanje, ki ga bomo bomo s pomočjo volje kdajkoli opravili. Morda je šel Jezus zato za štirideset dni v puščavo: da bi bi pripravljen – ne za preizkušnjo križa, ampak za preizkušnjo odpuščanja.

V naši skupnosti zelo radi pojemo staro pesem. Pojemo jo na glas in močno in za trenutek se nam zdi, da skupaj lahko prenesemo grozno in čudovito resnico sporočila, ki ga prinaša križ: "Odločil sem se slediti Jezusu ... svet za menoj, križ pred menoj ... brez obračanja, brez obračanja!"

avtor: P. B. Shortal

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>